

X

INT. KAMER - ONBEKEND

Het beeld is zwart voor een tiental seconden vooraleer een vermoeide man praat, maar het beeld blijft zwart.

X (V.O.)

Ogen open, maar geen lichtstraal te aanschouwen. Oren gespitst, maar geen geluid op te vangen. Neusgaten wijd open, maar geen geur te bespeuren. Ledematen stijf, maar nog steeds zo jong...

Een luid gekraak gaat door de kleine kamer en plots krijgen we een close-up van een gezicht te zien waarbij we alleen maar het wit van de ogen kunnen zien. Het is pikdonker en doodstil. *Langzaam gaat de camera uit het gezicht en komen we te weten dat een man op zijn rug in een wit bed ligt.*

X (V.O.)

Ik kon m'n ogen weer sluiten, maar niets zou in me opkomen. Er was een leegte waar ooit onvoorstelbaar veel gedachten waren ontstaan. Een leegte die normaal gezien eeuwig zou mogen blijven duren, maar niet nu... Nu, had ik iets te doen. Ik kon het voelen.

De camera gaat naar de zijkant van het bed en de man zet zich plots recht en draait zich naar de camera. De camera staat in zijn gezicht en zijn ogen tonen leegte, alsof er zich daadwerkelijk geen enkele gedachte afspeelt in zijn hoofd. De man kraakt zijn rug en nek vooraleer hij rechtstaat en ondertussen is de camera blijven hangen op zijn bovenlichaam. Nog slaapdronken volgt de man zijn bed naar de muur en zet hij zijn handen ertegen. Rustig en beheerst schuifelt hij naar een hoek van de kamer, terwijl de camera ondertussen naar zijn voeten is gezakt. Plots staat hij stil in de hoek. De camera flitst naar zijn gezicht en het is duidelijk dat hij niet gevonden heeft wat hij dacht te vinden... De kamer blijft donker en de man is volledig in de war. Hij sluit even zijn ogen om na te denken over ook maar iets, maar het is duidelijk dat zijn brein niet wil meewerken. Hij opent zijn ogen weer, maar zijn ogen zijn gevuld met tranen die niet zozeer zichtbaar zijn.

X (V.O.)

Oh, of het nu door pure angst of volledige onwetendheid was...
Alleen God zou het kunnen vertellen...

De camera flitst naar een zijaanzicht met de muur rechts en de man links. Hij slaagt met zijn vuisten tegen de muur en de camera volgt de agressieve beweging. Hij draait zich puffend om en we horen zijn hart in onze oren snel kloppen. Er komt een close-up van zijn gezicht, maar veel valt er niet te zien. Details van koud zweet zijn op te merken. Hij bibbert een beetje en plots zakt hij door zijn knieën... Hij grijpt met zijn handen naar zijn hoofd en hij eindigt op de grond als een kind wenend voor hulp.

MOEDER (O.C.)

Angst is voor zwakkeren!

De man kijkt verbaasd even naar boven, maar ziet niemand.

MOEDER (O.C.)

Het leven is niet gecreëerd voor de zwakken en al zeker niet voor de mislukkelingen.

De moederlijke stem komt van achter hem en hij probeert achter zich te kijken, maar ziet alleen maar de muur. De man bedekt zijn ogen en oren nu. Geen geluid valt meer te horen. Stilte heerst over het tafereel. Zijn gehijg blijft zwaar en het lijkt ook steeds zwaarder te worden. Zijn hart blijft hard pompen en het lijkt ook steeds sneller en sneller te gaan. Een spoor van één simpele traan zien we op de wang van de man en hij veegt het niet af. -WOW- een lichtflits verlicht plots even heel de kamer en de man laat langzaamaan zijn handen zakken, maar zijn hoofd blijft een beetje naar beneden gekanteld. Het licht weerkaatst duidelijk in het traanspoor.

X (V.O.)

Zo verrassend als een bliksemschicht! Maar ik wachtte op een donder om me wakker te schudden... Wel zo verblindend als de zon op zijn hoogste punt op een perfecte zomerdag! Maar... Het was geen zomerdag en het was allesbehalve perfect.

De man laat zijn hoofd weer volledig hangen, terwijl hij met zijn vingers langzaamaan begint te tikken tegen zijn benen. Tot er plots weer een lichtflits volgt, maar hoewel zijn vingers stoppen, doet de man zijn hoofd niet omhoog. De volgende overhaalt hem wel om te kijken naar het plafond. Het waren allemaal korte flitsen, maar plots was er even lang licht tot het weer wegviel en terugkwam. Met elke flits zien we dat er tranen over zijn wangen zijn gerold en dat zweet op zijn voorhoofd ligt.

X (V.O.)

Ik probeerde de flitsen van de kamer te onthouden, terwijl het duister me steeds weer irriteerde... Licht is zoals het leven, het is een soort drug. Ik smachtte naar bevrediging, ik verlangde naar voldoening, ik kon er niet zonder...

We zien bij het volgende licht dat hij inderdaad een soort bevrediging heeft wanneer het lichtje brandt. Tussen het donker door probeert de man zich weer recht te zetten.

X (V.O.)

Met elk duisternis kwam er een soort rilling over m'n lichaam, maar ook met elk sprankeltje licht voelde ik een warmte in me opkomen. En steeds weer hoopte ik dat het bleef...

De man wrijft in zijn ogen en staart voor zich uit. In flitsen ziet hij een boek op de grond voor zich liggen en hij zet rustig een paar stappen in de richting voordat hij zich op de grond laat vallen met zijn handen op het boek. Hij opent het, maar in de flitsen ziet hij dat de pagina's leeg zijn. Hij gooit het boek weg en alsof het een laatste doodsteek is, kruipt de man in een foetushouding op de grond. Zijn hartslag heeft het toppunt nog niet bereikt. De man is nog aan het hijgen en we zien flitsen van zweet. Hij kan zich veilig voelen, terwijl het licht blijft flitsen. We krijgen even oogleden te zien, waar flitsen door breken. Tot plots -BAM- de man springt recht en slaat het lichtje kapot met zijn vuist, terwijl net een laatste flits alles verlichtte. Dit gebeurt in slow-motion met *de camera draaiend rond de man*. Vervolgens legt de man zich terug rustig neer op de grond.

X (V.O.)

Eindelijk was het terug donker. Rust.

De camera komt terug op zijn gezicht, ogen wijd open.

X (V.O.)

Geen halve drug kan iemand bevredigen... Het is pas wanneer men het leven niet ten volle neemt dat men daarachter komt. Een warme druppel gleed over m'n hand. Zacht.

De camera toont de druppel en dat ze vervolgens op de grond kapot spat, terwijl een tweede volgt.

X (V.O.)

Ik liet m'n spieren rusten. Slap. Een druppel viel van m'n vinger op de koude, betonnen vloer. Hard. Vredig... Pantha Rhei.

Koel... Het bleek juist de duisternis te zijn die me deed ontspannen. Verslavend...

We krijgen een zijbeeld te zien van de man die op de grond ligt en hij is heel mager. Hij laat zijn hoofd op de grond vallen en zijn armen ook. We zien nog steeds als we goed kijken bloeddruppels vallen, maar het is terug heel donker. De camera toont een close-up van zijn gezicht, terwijl de man begint te lachen en zelfs begint te roepen. Hij sluit zijn ogen en *de camera reist zijn lichaam af naar zijn buik*. De handen liggen daar en ze gaan rustig op en neer. Bloed glijdt over zijn buik en *de camera volgt een bloeddruppel tot op de grond*.

CUT TO BLACK TO:

EXT. STRAAT - VALAVOND

De camera toont alleen maar het gezicht van de man. Zijn ogen zijn nog gesloten en de wind gaat door zijn haren. Er komt een zijbeeld waar zijn handen op zijn buik liggen en rustig op en neer gaan. De man heeft een pak aan en ligt op een straat. Geen ander geluid dan de wind en zijn rustige adem is te horen. Plots vliegt er een blad over zijn hoofd en hij opent zijn ogen. *De camera vliegt in één van zijn ogen* en toont de blauwe kleuren in zijn ogen die de hemel weerspiegelen. Vervolgens toont de camera het beeld door zijn ogen terwijl we een prachtige lucht zien. Roze, rode, oranje en gele wolken reizen op de zachte bries.

X (V.O.)

Een schouwspel van de natuur, opgezet voor onze ogen... Voor mijn ogen. Het zijn de wolken die vervormen op de wind van de avond en de verschillende kleuren die veranderen om de second die ons doen denken aan onze nietigheid als mens... Het doet ons nadenken over de tijd die ons steeds passeert en het constante aanpassen rondom ons. We zijn net als de bladeren in de herfst en de bloemen in de lente. Wij zijn deel van de dans tussen de zon en de wolken, tussen natuur en licht en dus ook zoals bij alles altijd, tussen leven en dood...

De man glimlacht en met zijn gedachten nog steeds in de wolken zet hij zich langzaamaan recht. De camera staat terug op zijn gezicht, maar ondertussen zien we ook een deel van zijn bovenlichaam al. Op hetzelfde moment rijden er kinderen voorbij, wandelt er een zwangere vrouw langs hem en loopt er een sportief koppel aan de overkant van de straat. De wereld is als het ware net tot leven gekomen... De man staart voor zich uit en we zien achter hem dat er bomen langs de weg staan. De wind is wat steviger geworden en ze waait door de bomen. De man staat ondertussen volledig recht en voor een seconde draaien de bladeren rondom hem met al hun verschillende

kleuren. Hij sluit zijn ogen even voor een genotvolle seconde, maar plots valt er een druppel op zijn voorhoofd. Hij opent zijn ogen weer en plots is heel de hemel zwart geworden, terwijl druppels vol op zijn hoofd vallen. Toch beweegt hij niet tot er plots een donder klinkt en het heel hard begint te regenen, maar geen bliksemschicht was er te zien. De man kijkt gehaast rond zich, maar hij herkent geen enkel van de donkere huizen. Hij staat er verward tot plots -TOET- hij draait zich om en ziet dat er koplampen van een auto op hem gericht staan en we zien de pijpenstelen in het licht op de grond vallen. -TOET- en de man ziet plots dat er niemand achter het stuur zit, maar om één of andere reden is hij niet verontwaardigd. Hij wandelt naar de deur en trekt de deur open om zich vervolgens rustig neer te zetten in de leren zetel. De auto begint zonder enige reden te rijden. -BAM- plots breekt de achterraut van de auto en geschrokken draait de man zich om en kijkt naar de glasscherven. Zijn hoofd gaat langzaam dichterbij, waardoor ook de camera steeds dichterbij en dichterbij naar de scherven gaat.

X (V.O.)

Het leken me wel schimmen te zijn, vechtend voor hun eer. Het wit tegen het zwart, het licht tegen het donker. Een eeuwenoud duel. Het leek me het goede tegen het menselijke...

In de kanten van het beeld zien we plots dat er blauwe muren zijn gekomen en de auto is plots verdwenen.

SMOOTH CUT TO:

INT. LIVING - NACHT

De man zit in een luie zetel terwijl er op de grond voor hem fracties glas liggen die het licht van een gloeilamp weerspiegelen. De man heeft zonder het zelf op te merken andere kleren aan, namelijk wat lossere, gemakkelijkere kledij. Hij begint zich te rekken tot plots -RING- Er hangt een oude telefoonbak aan de muur met nog een korte kabel. -RING- De man zet zich recht en de wereld draait even voor een seconde. Een raam achter hem vliegt open en er duwt een wind in zijn rug. Regendruppels spatten op de grond en zijn witte gordijnen worden nat. -RING- Zijn aandacht wordt weer opgeëist en hij luistert, terwijl het geluid van vallende druppels ons nog steeds irriteert. Er volgt een dolly zoom waardoor het wel uren lijkt te duren vooraleer hij de telefoon in zijn handen heeft, maar plots heeft hij hem vast en spreekt hij veelbelovend in de hoorn.

HET HOOFDPERSONAGE

Hallo?

De stilte is moordend... Er volgt geen antwoord voor een goede vijf seconden.

HET HOOFDPERSONAGE

Hallo??

Nog steeds volgt er geen antwoord tot er plots een akelig gekraak klinkt door de hoorn. Er verschijnt kippenvel op zijn armen, terwijl de man de telefoon terug ophangt. Hij draait zich om naar het open raam, maar voelt geen verlangen om het te sluiten. Hij keert zich naar de gang en ziet plots een klein, zwart katje rustig voorbijwandelen die niet eens opkijkt naar hem, maar rustig uit de kamer wandelt. De man blijft met zijn ogen de voetsporen van het katje volgen tot er plots een liedje begint te spelen.

X (V.O.)

Het was een rijkdom aan melodieën die me overvielen.

De mondhoeken van de man krullen een beetje, terwijl hij zijn ogen sluit. Hij lijkt te genieten.

X (V.O.)

Oh, een violist op de voorgrond snijdend met zijn strijkstok over zijn onschuldige snaren... Het was een pracht. De klanken weergalmden naadloos in de klankkast. Oh en de zachte piano op de achtergrond met de vingers strelend over de harde toetsen.

De man begint zelfs een beetje met de muziek mee te bewegen. De wereld rondom hem verdwijnt lichtjes. Hij is alleen met de muziek die rond hem leeft.

X (V.O.)

Muziek gemaakt om van te genieten, gecreëerd uit liefde voor de wereld en gefabriceerd uit het hoofd van een genie...

Ondertussen is de man echt aan het dansen, met zijn handen klaar om een vrouw te begeleiden. Hij stamt even met zijn voet op de grond, maar plots -AAGHH- een vrouwengil brengt de man weer naar de woonkamer. Zijn ogen openen zich en de muziek is onmiddellijk gestopt. Bevroren blijft de man staan, maar zijn ogen draaien rond in zijn oogkassen. Hij ziet niets. - AAAAGGHH- een tweede kreet, nog luider dan de vorige weerklinkt door zijn huis. Zijn living lijkt plots al het licht dat het net nog had, verloren te zijn. Veel licht lijkt uit de gang te komen en hij volgt de sporen van de kat uit de kamer. Fel licht schijnt daar in zijn ogen en volledig in de

war probeert hij het licht met zijn handen te bedekken, maar zijn moeite lijkt niets te doen. Plots klinkt er een gepiep waardoor de man zijn oren probeert te bedekken. Een pijn voelt hij in zijn hoofd en hij probeert ertegen te vechten. De man zakt door zijn benen en tranen glijden over zijn wangen terwijl hij in elkaar gekropen wel lijkt te smeken voor stilte en hulp. Tot plots een gekraak van het plafond alles doet stoppen. Hij opent zijn ogen weer en geen fel licht hindert zijn blik. Hij staart naar het plafond en ziet plots een vlek ontstaan. Steeds groter en groter... De vloer blijft kraken, terwijl de man terug recht staat en de groeiende vlek volgt verder door de gang. Druppels vallen achter hem en de gang lijkt wel honderden meters lang met weinig licht tot hij bij de trap aankomt. Hij kijkt als een kleine jongen vol verwachting naar wat er komen zou, maar hij had de massa niet kunnen voorstellen. Zo rood als vers bloed en een massa zo vast dat je je het bijna niet kunt voorstellen. Als een blok breekt het de trapleuning en duwt het de man tegen de muur. De man heeft ondertussen een soort ziekenhuiskleed aan. De hele ruimte kraakt rondom hem en een harde schok pijn gaat weer door het lichaam van de man. Het beeld wordt langzaam zwart terwijl de camera nog op het verwrongen gezicht van de man staat.

X (V.O.)

Met elke seconde dat ik er was werd de pijn erger en heviger.
Pijnscheuten. Stemmen in m'n oren horen... Maar niets kunnen
doen. Weerloos...

Het beeld is volledig zwart.

X (V.O.)

Zwart, maar de pijn stopte niet... Zwart, maar de kou treiterde
nog steeds m'n arme lijf... Volledig zwart, maar geen rust werd
me gegund...

FADE IN FROM BLACK TO:

INT. KAMER - ONBEKEND

De man ademt zwaar in. We zien door gesloten oogleden een
soort ochtendzon schijnen. Wit met oranje.

X (V.O.)

Natuurlijk licht leek te schijnen, me te wekken. Kon het zo
zijn? Oh, ik hoopte dat alles een droom was geweest. Ik
smachtte naar m'n kamer, hoe die er dan ook uitzag. Ik wenste
dat het mijn eigen lakens waren die m'n lichaam omarmden. Ik
verlangde naar m'n eigen leven, hoe dat dan ook maar verliep.

Wat zou ik er toch voor willen geven, maar het lijkt alsof
niemand het wil weten...

De man opent zijn ogen en het licht verblindt ons
onmiddellijk. Hij houdt zijn hand voor zijn gezicht en we
liggen in hetzelfde bed als ervoor. Het lampje brandt weer en
de vier ruwe, betonnen muren staren de man aan. Niets is
veranderd. Hij herinnert zich de kamer in flitsen nog en hij
staat recht. De kamer is redelijk klein en leeg en het plafond
hangt drie meter boven de man. Gleuven zitten om de twee meter
in de muur.

X (V.O.)

Het leken wel allemaal speelkaarten, haastig tegen elkaar
geplaatst in de hoop dat ze zouden blijven staan. Een bries en
het zou allemaal voor m'n voeten uiteenvallen. Dit was niet
mijn kamer, zover was duidelijk.

Er is geen enkel teken van een raam en een klein
ventilatie-rooster hangt in de hoek van de kamer met een papier
wapperend op de zachte, frisse lucht. *De camera ontdekt samen
met de man de kamer.*

X (V.O.)

Ik keek verbaasd rond. Hoe ik m'n hoofd ook draaide of keerde,
het leek nep. De hele wereld...

De man kijkt plots nog eens heel de kamer rond, maar hij merkt
dat er geen deur is... Hij wandelt naar één van de muren en
plaatst zijn handen ertegen, maar geen aanwijzing naar een
uitgang vindt hij. Een koele rilling gaat over zijn lichaam en
hij duwt zich uit frustratie van de muur af. Al slenterend
naar de lavabo, wil hij met zijn handen door zijn haren gaan,
maar plots merkt hij dat ze er niet meer zijn. Hij balt zijn
vuisten, maar wanneer hij bij de lavabo aankomt, legt hij zijn
handen erop en opent hij de kraan. Terwijl het water loopt,
kijkt hij naar de kleine draaikolk.

X (V.O.)

Fris water lopend langs m'n handen rechtstreeks naar de
onderwereld. Is dat wat leven kan zijn? Is dat hoe simpel en
eenvoudig het bij sommige is? Een doel zo laag dat je het
behaalt in seconden. Volgt er zelfs nog voldoening uit?

Gehypnotiseerd werd ik door de draaiende beweging.

Een paar lichtstralen vinden plots hun weg rond de man en
reflecteren in het water. En de camera ontspant door het
lichtspel.

X (V.O.)

Verlangend naar antwoorden staarde ik naar het plafond. Een schouwspel van licht vond er plaats. Werkelijk een pracht om naar te kijken... Al snel verloor ik mezelf in het spel van de ruimte. Het kon niet anders dan dat ik in het proces m'n grip op de tijd ook verspeelde... De beperkte kleuren en vreemde vormen deden me denken aan iets, maar aan wat leek wel mijlenver weg. Het deed me iets herinneren, maar geen verleden kwam in me op.

Zonder zijn blik van het plafond te halen, draait de man het kraantje dicht, alsof hij weet dat het niets meer dan afleiding is en hij gunt zichzelf het plezier niet.

X (V.O.)

Van het moment dat ik m'n ogen had geopend, had ik het al gevoeld. Er knaagde iets aan mij. Er kroop iets over me. Er leek wel iemand over m'n rug mee te kijken naar alles wat ik deed. Ik wachtte, geen haast vertonend. Ze mochten wachten op me, maar wie wist ik nog lang niet. Het bijtende gevoel liet me niet rusten. Iets volgde me en ik kon me alleen maar afvragen waarom...

De man draait zich om en ziet het boek op de grond liggen. Half weggegooid ligt het open tegen de muur. Traag wandelt hij ernaartoe. Het is redelijk dik en het heeft een leren omslag. Een zwart lintje bengelt nutteloos aan het boek. De man raapt het boek op en bekijkt het wat beter. Geen opschrift is te vinden en hij opent het boek. In snel geschreven handschrift stond er VOOR ZIJ DIE MOETEN WETEN. Zijn ogen vallen open van verbazing. Het zoveelste mysterie. De man begint te bladeren en zijn ogen glijden over de lijnen en hij denkt niet na over het feit dat er nog niets in stond. De lamp schijnt op het papier en lijkt wel het gezicht van de man te verlichten.

X (V.O.)

Snel lezend nam ik de woorden niet echt in me op. Het harde zwart op het zwakke wit... M'n lippen murmelden de woorden nutteloos na net zoals m'n opa vroeger altijd deed... De zoveelste herinnering die m'n gedachte teisterde, maar m'n geheugen liet me nog steeds in de steek...

Ondertussen kijken we niet naar het boek waar hij in bladert, maar naar zijn ogen. Ze bewegen snel en z'n lippen bewegen levendig. *De camera stijgt een beetje* en toont dat de man al het midden nadert. Hij besluit te stoppen en deftig te lezen. Terwijl de woorden worden gesproken, verschijnen ze ook op het scherm in een oud, krullend handschrift.

X (V.O.)

-stil. Soms kan een man eens genieten van de rust die hem gegund wordt zonder vrouwen zeurend rond z'n oren.

De gezichtsuitdrukking verandert niet van de man, geen reactie is op te merken. *De camera stijgt verder* en het lijkt wel alsof we meer afstand krijgen tussen het dagboek en de man.

X (V.O.)

-zwaar was het. M'n benen leken me wel tegen te werken. Een werkelijk gevecht...

-lessen. Toch was ik alles alweer snel vergeten eenmaal in de zetel. Alles rondom me negerend-

-wisselvallige dag, maar al bij al heb ik nog kunnen genieten van de zon tussen de wolken. Er waren meer wolken dan zon...

De man sluit het boek en gooit het op de grond, maar de camera volgt het niet. Plots verspringt het beeld naar het boek en er vliegt stof uit. Nog steeds verlicht het lampje het boek hard alsof het iets heilig is. En op de achtergrond zien we dat de man op z'n knieën gaat zitten en hij sluit zijn ogen. Terwijl er gesproken wordt, *komt de camera dichterbij de man* en laat die het boek achter.

X (V.O.)

Ik scheurde m'n blik los van de inkt. Het lijkt altijd alsof je iemands vertrouwen schendt als je iets leest wat niet van jou is. Het boek had hier even goed kunnen liggen zonder m'n handen te verlangen. Hoe oud het ook mag wezen, misschien was het wel zoekend naar iemand anders zijn gedachten... Ik voelde me een bandiet, een echte dief. Maar ook een ander gevoel kwam in me op. Het proberen omschrijven leek me wel onmogelijk. Ik kon er werkelijk m'n vinger niet opleggen, maar ik liet m'n gedachten rustig stromen. Toch twijfelde ik of ik wel op iets zou komen.

De man opent z'n ogen weer en hij kijkt doelbewust voor zich uit naar een lege muur. De camera staat ondertussen weer op zijn gezicht. Licht schijnt op zijn wenkbrauwen, maar zijn ogen zijn verdoken.

X (V.O.)

Al m'n gevoelens en onbedachtheden verdwenen als sneeuw voor de brandende zon. Ze hadden plots plaats gemaakt voor nieuwsgierigheid...

De man vliegt naar voren en zet zijn handen voor zich. *De camera vliegt naar achteren en een beetje naar de zijkant zodat het de kruipende beweging van de man kan tonen. De camera volgt hem langs achteren even in een track-shot tot hij met zijn ene hand in één van de gleuven van de muur gaat en met de andere het boek vastheeft. De camera volgt de beweging van zijn hand.* Zijn adem is plots weer wat luider tot we plots een geklik horen.

X (V.O.)

Ik kon alleen maar dromen... Het geluid van vrijheid, van
mogelijke verlossing... ik aanbad het.

Fel licht schijnt door het kiertje terwijl hij de muur opentrekt.

X (V.O.)

Met al mijn kracht moest ik trekken, maar ik voelde al een
bries en verloren geraakte ik in mijn verlangen naar
bevrijding.

De camera staat achter de man en toont zijn contour tegenover het felle licht voor hem. De man zet zich recht en *de camera volgt hem, maar stopt niet. De camera blijft stijgen* en we krijgen zijn lange schaduw te zien die wel lijkt te bidden of misschien zelfs te smeken, maar de man heeft er geen aandacht meer voor.

X (V.O.)

Stilte bleef me omringen. Het was een soort vrede die ik mocht ontvangen vooraleer ik verder moest. Het was een soort overgang. Ik had dankbaar moeten zijn...

De man zet al één voet verder...

X (V.O.)

Het lijkt me dat ik in een startblok stond, of misschien zelfs in een gevechtstand klaar om de hele wereld te bevechten in mijn strijd naar duidelijkheid en waarheid, in mijn duel tussen de wereld en mijn miezerige zelf. Hier leek me eindelijk de start te zijn van het einde...

De camera toont zijn voeten die hij in de nieuwe ruimte zet. De man komt in een soort gang terecht.

CUT TO:

INT. GANG - ONBEKEND

De camera blijft op zijn voeten gericht.

X (V.O.)

De muren waren eentonig zwart en je kon onmogelijk zien waar de vloer stopte en de muur begon. Licht leek als plakkerig slijm van de muren te lopen en verlichtte alles. Het gaf me een rustgevend gevoel.

De camera toont de man in een soort frame terwijl zijn lichaam maar half belicht is. Hij zet zijn volgende stappen voorzichtig en hij strekt zijn ene arm om de muur net aan te raken terwijl hij met het andere nog steeds het boek tegen zijn ribben duwt. De muur is zacht en glad, werkelijk het tegenovergestelde van die van de kamer. De man wandelt nog steeds rustig en voorzichtig verder. De doorgang achter hem gaat weer dicht met een soort plof en de camera flitst van zijn hand terug naar zijn gezicht. De man kijkt gefocust voor zich en hij is duidelijk niet verschoten van het geluid. Hij kantelt zijn hoofd naar boven en *de camera draait rond de man*, maar toont nog geen plafond.

X (V.O.)

Geen plafond boven m'n hoofd was duidelijk zichtbaar. Het leek me alsof niets me zou tegenhouden om te ontsnappen uit deze hel. Ik kreeg een euforisch gevoel. Het misleidde me... De camera stopt bij zijn ogen die vol fascinatie kijken.

X (V.O.)

Proberen omschrijven wat m'n ogen zagen zouden sommige mensen als onmogelijk bestempelen. Maar niet ik. Duizenden, misschien zelfs miljoenen puntjes waren kriskras door elkaar te bezichtigen.

De camera draait weer verder en staat op zijn achterhoofd.

X (V.O.)

M'n blik kon zich naar overal wanen, maar geen beeld was er te zien zonder de sterren. Soms was er eens een streep, alsof het een vallende ster was en het me wilde eren met een wens. Op dat moment heb ik al m'n wensen opgebruikt, maar zonder enig effect...

De camera kantelt eindelijk ook naar boven en we zien de omschreven hemel, maar toch is opvallend een missende Poolster.

X (V.O.)

Met m'n gedachten in de zogenaamde hemel hangend, liep ik moeiteloos verder.

De camera volgt de man door de gangen in een track-shot. Steeds verder en verder rechtdoor. En het beeld wordt langzaam zwart.

X (V.O.)

En verder.

Het beeld is bijna volledig donker.

X (V.O.)

En nog wat verder. M'n grip op de tijd steeds meer en meer verliezend, liet ik me begeleiden.

Het beeld is volledig zwart.

X (V.O.)

Door wat weet ik niet...

Het beeld blijft even zwart.

CUT FROM BLACK TO:

INT. GANG - ONBEKEND

De camera botst tegen de muur en toont dan een bovenaanzicht van de man die tegen de muur valt. Hij is op een splitsing aangekomen... Hij blijft even zitten vooraleer hij opstaat en begint te denken.

X (V.O.)

Ik moest een keuze maken en ik kon me herinneren hoe ik vroeger een muntje in de lucht gooide om m'n richting te bepalen, maar nu zou ik God niet laten kiezen...

De man zet zich terug vastberaden recht en zet één stap naar voren om in het midden van de splitsing te staan. Hij kijkt niet naar links noch rechts, maar hij begint gewoon te draaien, als een ballerina. *De camera draait mee* en wanneer het draaien stopt zien we de man voor ons uit wandelen. *De camera volgt hem in een track-shot*, maar de camera is iets hoger dan de man waardoor we niet ver in de gang kunnen kijken. Ook de man kijkt naar beneden.

X (V.O.)

Ik zocht naar niets en niemand zocht naar mij. Rondwalend door de gangen staarde ik naar overal, maar tegelijk ook naar nergens. Ik keek, maar ik zag niets. Alles leek wel als regen over me te lopen. Niets drong door.

Het beeld wordt wat waziger en terug wat helderder.

X (V.O.)

Lange gang volgde langere gangen op. Nergens leek een einde aan te komen. M'n gedachten zweefden niet, noch brak ik m'n hoofd over vragen waar ik onmogelijk een antwoord op kon vinden. Ik was leeg...

Het beeld wordt weer waziger, maar nu kijken we naar de man zijn gezicht.

X (V.O.)

Ik had kunnen genieten. Wellicht had ik moeten genieten...

Het beeld wordt weer helder en de man stopt even met wandelen en sluit zijn ogen.

X (V.O.)

Maar net zoals er na regen zonneschijn komt, komt er onweerlegbaar na zon weer regen... Of het na een paar uur of dagen was, kon ik onmogelijk weten. Langzaam maar zeker kwamen er terug gedachten in me op en nu stond ik er plots.

Na even absolute stilte opent de man zijn ogen weer en zonder reden lijkt zijn hartslag te versnellen. Hij kijkt gehaast rond zich en hij lijkt zelfs een beetje gek. Tot plots een geluid weerklinkt. Een luid gepiep bereikt de oren van de man en hij begint harder te ademen. De camera toont even de trillende benen van de man en dan ook een bovenaanzicht van hoe nietig hij is vooraleer we terug op zijn gezicht eindigen. Na weer even stilte draait hij zich om omdat het geluid langs achteren komt. De man staart voor zich uit, maar plots lijkt de gang donkerder. Zijn hartslag bonst in zijn oren. Lucht lijkt de man te ontsnappen en hij moest al zijn kracht gebruiken om terug in te ademen. De man laat het boek vallen en *de camera volgt het in slow-motion*. Een rustige klap van het leer tegen het beton volgt.

MOEDER (O.C.)

Confronteer je angsten altijd frontaal.

Een geluid alsof iemand met zijn handen tegen de muur krast vult plots heel de gang en het licht wordt nog minder. Zijn handen trillen, wanneer hij zich langzaam bukt om het boek terug op te nemen. Zijn voeten lijken wel vastgekleefd aan de vloer. Het geluid wordt alsmaar luider en luider. En plots volgen stompen elkaar op, alsof iemand naar de man toe wandelt. Hij klemt het boek stevig onder zijn arm. Bevroren blijft de man staan, terwijl er stap voor stap iets dichterbij komt. Gebonk achter gebonk komt er iets onbekend naar hem toe.

De camera zoomt plots helemaal in op het wit van zijn oog wanneer het gekras onverwacht stopt. En dan komt er een beeld van de vloer met weinig licht. Geen detail valt er te zien, alleen dat *de camera lijkt te kruipen naar een prooi*.

X (V.O.)

Ssstt. Het was gestopt. Geen stap volgde, maar de schrik verdween maar niet. Stilte! Geen moed kwam er in me op om weg te lopen, maar wat is moed dan ook als we zouden wegrennen van problemen... Om één of andere reden werd ik banger. Zwijg! Het wezen moest mijn gedachten horen... Het moest me kunnen ruiken en het moest zich afvragen wat de beste manier was om me te verscheuren. Het moest me kunnen aankijken en bedenken hoe zielig ik eruitzag.

Plots schokt het camerabeeld en wordt het gestamp verdergezet, maar deze keer veel sneller en luider. De camera flitst weer naar de man die geschokt blijft staan.

X (V.O.)

Het komt me halen! Steeds weer ging er een rilling door m'n lichaam. Bij elke dreun leek het wel alsof er een nagel door m'n handen werd geslagen. Bij elke stomp leek het wel alsof er een zweepslag op m'n rug volgde. Ik trilde van de angst. Het deed pijn!

Er gebeurt even niets buiten het geluid van gedreun, hartslag en gehijg tot het plots verschijnt. De camera flitst naar de ondertussen donkere gang voor de man en we zien twee rode puntjes verschijnen dicht bij het plafond. Het stappen stopt en het is weer stil. We horen niets buiten het lichaam van de man dat lijkt te klagen door zijn angst.

X (V.O.)

Net zoals licht, verblindde het duister me. Een grote, zwarte massa stond voor me. Niet gewoon zwart, maar pikzwart, al het licht absorberend.

De camera flitst weer even naar de man zijn gezicht.

X (V.O.)

M'n met angst gevulde ogen keken recht in de rode puntjes. Ze straalden macht uit. Ze deden me trillen...

De camera komt weer op de donkere massa, maar de rode puntjes zijn nu iets dichters. De camera reist plots even heel zijn lichaam af. Enorme, flinterdunne armen hingen aan zijn smalle, reusachtige lijf. Lange, slanke benen zijn nog net te zien, maar we zien niets wat de grond aanraakt.

X (V.O.)

Zijn voeten bleven me onbekend, maar ik ging niet wachten tot het mysterie zich zou ontrafelen...

De camera flitst naar het gezicht van de man en dan naar zijn voeten die van de grond komen. Hij draait zich om en begint zo snel als hij kan te lopen. Geen tijd heeft hij meer om achterom te kijken. Het enige wat hij hoort, is het gestomp van de voeten. *De camera volgt hem langs achteren en het komt langzaam dicht bij de man.* Zwaar geadem hoort hij, alsof het aan zijn oren hangt. *De camera blijft vervolgens aan zijn schouder hangen* en de man kijkt even richting de camera en angst valt af te lezen van zijn gezicht. Zijn ogen gaan nog wijder open en een soort oerinstinct neemt zijn lichaam over. *De camera vliegt over zijn schouder, draait en volgt de man nu langs voor.* We zien alleen maar de man en een donkere achtergrond, alsof hij aan het wegrennen is van zichzelf.

X (V.O.)

Een schrik zo primitief proberen omschrijven, is letterlijk onmogelijk. Elke keer kon ik een wind in mijn rug voelen wanneer hij naar me greep. Zijn lange nagels mijn arme vel net missend... Heel m'n lichaam was aan het branden. Ik smachtte naar rust.

En plots is er een soort lichtstreep links van de man in de muur. Hij loopt ertegen en hij duwt met heel zijn gewicht. En hij valt uit het beeld, terwijl de camera nog even doorloopt.

X (V.O.)

Een stroom geluk volgde me.

Plots schijnt er fel licht in de camera, zodat we niets zien. We horen alleen nog het gehijg van de man. Er komen langzaam vormen in beeld, maar het beeld flinkt en we zien de man de doorgang sluiten en ertegen gaan zitten. Het beeld wordt weer zwart en de man houdt zijn adem in. We horen alleen zijn hart bonken in zijn oren, maar ook horen we langzaam de voetstappen verdwijnen. Het beeld is overbelicht en flinkt nog steeds wanneer *de camera over zijn gezicht gaat*, maar we zien dat zijn ogen gesloten zijn en dat hij wacht vol spanning. Na zo even te blijven zitten, opent hij zijn ogen weer en langzaam openbaart de kamer zich, maar daar heeft hij geen aandacht voor en wij blijven naar zijn gezicht kijken. Hij springt als het ware recht. *En de camera blijft hangen op dezelfde hoogte.* Het beeld is nog steeds overbelicht en we volgen zijn benen, maar bewegen niet mee tot we plots niets meer zien, buiten vage vormen. Dan

wordt het beeld weer zwart en horen we alleen zijn geadem. Tot er langzaamaan weer iets op het scherm verschijnt. Namelijk zijn ogen waar één lichtstraal in schijnt en ze kijken vol verbazing naar iets. *De camera gaat steeds dichterbij in een oog* tot we plots zien dat het boek voor hem ligt in zijn trillende handen terwijl hij in een kleine, donkere ruimte zit en het boek licht op als iets heiligs.

X (V.O.)

Op een wonderbaarlijke wijze had ik het boek niet laten vallen.

Zijn gezicht komt weer in beeld.

X (V.O.)

Antwoorden lagen in m'n handen, maar jammer genoeg zou ik het niet weten. M'n ogen werden zwaarder. Loodzwaar.

Het beeld wordt onmiddellijk zwart.

X (V.O.)

En als iets mislukt, zakte m'n lichaam in elkaar.

We horen langzaamaan zijn adem verzwakken en zijn hartslag dalen.

CUT FROM BLACK TO:

EXT. STRAAT - VALAVOND

Een rustige straat wordt verstoord. Het beeld ziet er onrealistisch uit. Er volgen close-ups van lachende kinderen, van een zwangere vrouw die overdreven wandelt en een sportief koppel met zweet rollend over hun gezichten. Dan toetert er een auto en *de camera toont het tafereel vanuit een iets hoger perspectief en stijgt vervolgens hoger tot we een bovenaanzicht krijgen*. De man staat weeral op straat, maar deze keer in een soort dwangbuis. Plots vliegt er een soort duisternis over de man en staat hij in een lange gang die slecht belicht is met de camera recht op zijn bange gezicht. De lamp boven hem flikkert. Verbaasd kijkt hij rond en begint hij als een gek te wandelen. *De camera volgt hem in een track-shot*. De lampen blijven flikkeren boven de man zijn hoofd en een luid gekraak volgt hem. Hij drukt met zijn handen tegen zijn oren, maar het pijnlijke geluid kan niet gedempt worden. *Plots blijft de camera staan. Terwijl de camera meedraait met het voortwandelen van de man*, verschijnt er een tekst op de muur. In grote, slordige, slijmerige letters staan er twee regels geschreven:

FAST LANGS BUITEN

VERLOREN BINNENIN

De man gooit zijn handen tegen de muur en probeert de letters weg te vegen, maar plots wordt het gekraak enorm luid. *De camera trilt mee met de zwakke bewegingen van de man* en plots kijkt hij achter zich recht in de camera en ziet hij de rode massa weer aankomen. Een snel beeld van zijn geschrokken gezicht wordt er getoond, gevolgd door een beeld van zijn arme lichaam verduwd tegen de muur.

CUT TO:

INT. VERSTOPPLAATS - ONBEKEND

De man schiet wakker en de camera toont het boek op de voorgrond naast de man. Door het lichtstraaltje recht op zijn gezicht zien we hem zweten. Snel veegt hij het af. Hij staart even recht voor zich uit om vervolgens naar het boek te kijken en het vast te pakken. Als een soort gek begint hij te bladeren en *de camera komt dichterbij en dichterbij naar zijn gezicht*.

X (V.O.)

Met de pagina's vol blauw voor me, kon alles rondom me verdwijnen. Geen geluid kon m'n concentratie breken, maar ik werd geteisterd door m'n overdenkende kop. Oh, het zou op een dag eens ontploffen, al het onbekende openbaren... Het waren beelden die me verwarden. Flarden van een sluw lijf.

De man lijkt echt bang te worden, terwijl hij het probeert uit te leggen.

X (V.O.)

Ik moest geen oog sluiten om het te zien. M'n nekharen gingen weer overeind als ik dacht aan het gezicht... De doordringende ogen toonden geen schrik. Het leek wel alsof het me had herkend.

Ondertussen is de camera echt al in de man zijn gezicht en *de camera stijgt langzaam* om zo de man en het boek te laten zien.

X (V.O.)

Geen woord van de pagina's voor me drong door. Steeds herkende ik in elke letter de lange armen en de vlijmscherpe nagels. Elke krul deed me denken aan de ogen. De machtsparels leken me te ontleden. Rode puntjes...

De man schudt even zijn hoofd en ondertussen zien we de lijnen tekst ondersteboven. Het boek komt iets meer in de focus.

X (V.O.)

Ik moest mezelf dwingen te lezen. De woorden mochten me angst aanjagen, toch zou ik lezen. Een moed kwam in me op, een verlangen zo sterk dat ik ze niet herkende.

Hij stopt met bladeren en kiest één van de twee pagina's om te lezen.

X (V.O.)

In het midden van de pagina begon ik weer met lezen, vol verwachtingen, maar ook met een stem die me smeekte om te stoppen...

Weeral komen de woorden die de man voorleest om het scherm, maar deze keer zijn er meer kleuren, alsof het levendiger is.

X (V.O.)

-studenten die niet meer zijn dan poppetjes van de maatschappij, gevormd en gesmeed tot de alles vretende jongeren die mij later, wanneer ik oud en versleten ben, zouden moeten beschermen...

Het scherm krijgt een rodere tint, wanneer de woorden op het scherm verschijnen, alsof er woede heerst over de woorden. We zien op het scherm kleine details van een soort aula.

X (V.O.)

Een leven vol rust is dan ook maar een weggesmeten leven...

Het beeld wordt groenig, alsof het een jaloerse tint heeft, ook zijn er details van een park. De camera flitst even naar de man die snel even zijn ogen dichtknijpt om vervolgens voort te lezen. Weeral bewegen zijn lippen bij het lezen.

X (V.O.)

-m'n macht misbruikt om de laatste misvorming te vormen.
Niemand kwam me te hulp...

Het beeld wordt licht en grijsig, alsof er wolken te zien zijn.

X (V.O.)

-stil huis begroette me, me omarmend als m'n familie nooit zou kunnen doen...

De woorden worden omringd door rood en flitsen van een man in een luie zetel met een pintje volgen. Tot het boek wordt dichtgeklapt en het plotselinge geluid ons terugbrengt naar de donkere verstopplaats. De camera toont een zijprofiel van de man. Hij gooit zijn hoofd naar achteren en slaat zijn handen voor zijn ogen.

X (V.O.)

Ik stopte met lezen. Iets borrelde in me op en niets kon ik ertegen doen... Het onbekende gevoel kwam als het vuil in de oceanen weer boven water. Ik voelde dat het iets permanent was...

De camera flitst naar het boek dat de man naast zich heeft gesmeten en het licht nog steeds als iets volmaakts op.

X (V.O.)

Hoe kan iemand zich voornemen om dit te lezen, terwijl hij keer op keer geteisterd wordt door iets onbekend? Een soort vuur laaide in me op. Ik kon ze voelen branden van m'n vingertoppen tot aan m'n tenen. Geen verklaring had ik ervoor.

De camera staat op het gezicht van de man met zijn hoofd naar achteren die naar het plafond van zijn kleine verstopplaats staart, net boven de camera.

X (V.O.)

Ik herinnerde me hoe ik vroeger rood werd van liefde. Het pesten van m'n mama kwam als een glasheldere herinnering in me op... Toch kon ik me het gevoel van liefde niet meer zo goed voorstellen. Ik had het gevoel ook nooit meer meegemaakt, maar toch verlangde ik er altijd naar. Het was als de lucht altijd rond me, maar geen menselijk zintuig kon het zien...

Een traan glijdt over zijn wang en hij sluit zijn ogen even, maar veegt de traan niet af.

X (V.O.)

Blijkbaar was een zorg gevende arm rond me te veel om te verwachten als een jongetje dat droomde van de toekomst. Maar! Het is maar al te vaak zo dat iemand die droomt, zichzelf terugvindt in dezelfde fouten als in het verleden...

De camera flitst naar zijn vingers waarmee hij op de grond zit te tikken. Een koel, eentonig geluid vult zachtjes de ruimte. En voor even zijn er geen gedachten.

X (V.O.)

Ik leek wel omgeven door m'n eigen gedachten. Ze cirkelden rond me als gieren rond hun prooi. Ze leken wel over me heen te stromen, als waterdruppels over m'n lijf. Misschien meer als een parasiet, zoekend naar de beste plaats om onder m'n huid te kruipen, van plan om niet het geringste heel te houden van zijn gastheer... Ik kon de moordende gedachten niet tegenhouden, noch doen verdwijnen.

De camera kantelt en toont het in elkaar gezakte lichaam en het lichtstraaltje dat niet meer op de man gericht staat.

X (V.O.)

Het was nooit m'n bedoeling om een reeds bepaalde strijd te vechten. Winnen was onmogelijk. Kon ik het mezelf wijsmaken dat winnen soms niet betekend dat je moet toegeven dat verliezen het beste is? Oh, is dit alles niet gewoon een menselijk verlangen naar inspraak in een wereld die hem niet wil? Ze is toch ook zo oncontroleerbaar... Of is het juist iets menselijks om de wereld onder zijn duim te houden-

Alle gedachten worden plots halt toegeroepen door een luid gepiep. De man grijpt onmiddellijk naar zijn oren, maar het dempt het niet. Hij verkrampst helemaal, maar het geluid stopt niet. Hij laat zijn handen zakken.

X (V.O.)

Koppig piepte het voort, dus ik liet m'n nutteloze handen zakken, me precies overgevend aan m'n lot, niet wegrennend als een lafa-

De man stampet met zijn voeten een doorgang uit zijn verstopplaats en *de camera volgt de beweging*, maar blijft dan staan terwijl de man uit het beeld kruipt. Het verwachtte licht is er niet. De lichtstraal verdween op hetzelfde moment als de man trapte. We zien amper de man bewegen, maar *de camera volgt hem zijwaarts ondertussen*. Hij heeft zijn armen uitgestrekt voor zich en wandelt bang vooruit. Lukraak zwaait hij zijn armen in het rond.

X (V.O.)

Het zoveelste onbekende leek wel een blokkade te vormen in m'n-

De man vindt plots een muur en begint er met al zijn kracht tegen te kloppen. *De camera volgt dit langs onder*. Geen geluid van gebonk wordt gehoord, want het wordt met gemaakt overstemd door het gepiep. Hij blijft kloppen, maar niets verandert.

X (V.O.)

Het geluid was volledig uit mijn controle, nog erger dan de zee, dan de wereld rond-

De man draait zich en met zijn rug tegen de muur blijft hij nog net staan. We horen zijn hartslag weer versnellen en zijn gehijg komt ook terug. Langzaamaan zakt de man door zijn trillende benen naar beneden en *de camera volgt zijn gezicht*. Hij probeert heel de kamer te zien en kijkt heel de tijd rond. Zijn schouders gaan op en neer door het zware geadem en zweetdruppels lopen over zijn lichaam. De hartslag en het geadem bereiken een climax samen met het gepiep.

CUT TO BLACK TO:

INT. GANG - ONBEKEND

Het beeld blijft nog even zwart, terwijl het geadem en de hartslag terug verzachten. Het beeld springt weer aan en we kijken van een bovenaanzicht naar de man die terug tegen een muur leunt in de gang. Het licht verlicht enkel zijn rug zodat zijn gezicht donker blijft.

X (V.O.)

M'n hoofd barstte nog van het plichtsbewuste geluid, maar toch kwamen er alweer gedachten in me op. Ze verdwijnen nooit volledig, ze wachten tot het perfecte moment om uit je hoofd te kruipen, om de onbekende wereld te ontdekken. Nu wasblijkbaar zo een moment.

De camera begint naar het gezicht van de man te gaan.

X (V.O.)

Ze kwamen als een laken over me, precies om me te beschermen van de buitenwereld. Of ze waren juist als de mist op een koude winterochtend me aan het verblinden voor wat er zich recht voor me bevond... In een moment van pure rust, voelde ik me doodsbang.

De camera staat voor zijn gezicht, maar het licht bereikt zijn gezicht niet goed. Iemand spreekt hem plots toe en hij kijkt angstig op.

ONBEKENDE MAN (O.C.)

Sta eens recht. Rusten is opgeven!

De camera draait langzaam en tegenover de zittende man staat een andere man in pak tegen een boom leunend en zijn gezicht is donker, dus we kunnen niemand herkennen. Rond de man zien we takken groeien. De takken en bladeren komen langzaamaan boven de twee mannen en gras groeit onder hun voeten. De man

leunt tegen een boom, terwijl hij een donkerbruin flesje naar zijn lippen brengt. *De camera draait een beetje terug naar de zittende man* die plots ook een flesje gulzig naar zijn lippen brengt. *De camera volgt deze beweging* en vervolgens kijkt ze door het donkerbruine flesje naar de man die rechtstaat en teleurgesteld naar de andere neerkijkt en dan weer toont het de zittende man uit een zijprofiel die zijn hoofd alweer heeft laten zakken.

HOOFPERSONAGE

Nee... Alee, is het niet iets menselijk?

ONBEKENDE MAN (O.C.)

Maar wat is menselijkheid dan. Iets onvolmaakt?

Er is een ondertoon in de stem van de onbekende man en de *camera draait een beetje* zodat de twee mannen op het scherm tegenover elkaar staan.

HOOFPERSONAGE

Maar het is geen onvolmaaktheid. Kijk, zie het als God die rustte toch ook een dag. Misschien komen we dan het dichtste bij dat goddelijke door te rusten. Misschien is rusten wel een deel van het proces van het maken en dus ook van het genezen.

ONBEKENDE

Dus God zou je nu toelachen?

De camera beweegt een beetje meer naar de richting van het hoofdpersonage die even nadenkt.

HOOFPERSONAGE

Hij zou me bijstaan, ja. Hij zou me tonen dat Hij ook zoals ons is, want Hij heeft ons leven ingeblazen. En wij hebben het dankbaar ingeademd. Hoe zou Hij menselijkheid dan geen betekenis geven? Hoe zouden we niet genieten van zijn geschapen werkelijkheid?

De camera kijkt over de schouder van het hoofdpersonage naar de man. De man spreekt door zijn tanden en bij zijn eerste zin vliegt er een beetje speeksel naar het hoofdpersonage.

ONBEKENDE

We moeten gek zijn om de realiteit te begrijpen, dus hoe kunnen we dan genieten? Deze gekheid zorgt ervoor dat we steeds over onze schouder kijken als we wandelen. Deze ziekte zorgt ervoor dat onze ogen bedekt worden voor wat menselijk is. Misschien is het dan ook zo dat gekheid ons onderscheidt

van elkaar. Maar het is geen onvolmaaktheid die we kiezen!
Want gewild of niet, iedereen bestaat om te lopen als geen
ander, te denken als geen ander en te zijn als niemand ooit
zou kunnen zijn. Misschien is het een vloek om de enige jij te
zijn tot in de eeuwigheid...

De camera flitst naar het gezicht van de zittende die
oogcontact vermijdt. Er groeit een blad voor zijn mond, maar
hij trekt het boos weg.

HOOFFPERSONAGE

Heeft God je dan niet geholpen om jezelf te worden? Vertel me,
kan het niet juist een gift zijn om jezelf te proberen
begrijpen? Zo leert het boek van Job ons toch dat God ons in
onbekende manieren kan beproeven, maar dat Hij ons ook altijd
bijstaat.

De camera flitst terug naar de onbekende man. De camera staat
op de grond en kijkt naar boven.

ONBEKENDE

Maar het verhaal vertelt ons ook hoe onwetend God kan zijn!
Het toont ons dat zelfs God zich laat verleiden tot slechte
daden, maar ik weet dat geen Goddelijkheid samen gaat met
verbetering! Ik geloof in het constante evolueren van de mens,
maar zij die een alwetend, machtig wezen voor hun zien,
blijven met hun gedachten hangen in dezelfde, onderdrukte
wereld van het verleden.

De man begint plots naar voren te wandelen richting de camera,
waarbij zijn armen ook agressiever beginnen bewegen. *De camera
gaat langzaamaan naar zijn gezicht toe.*

ONBEKENDE

Je ziet het niet hé, maar wij zijn het die streven naar
onafhankelijkheid van een onbestaande man. Wij strijden voor
vrijheid, terwijl gelovigen met knikkende benen het
vrijheidsgevoel verafschuwen. Jullie zullen nooit een sprong
in het diepe wagen voor een droom die groter is dan jezelf.

*De camera draait en langzaamaan komt ze dichterbij het
gezicht van het hoofdpersoon waarbij één deel belicht is en
het andere niet. Hij is al aan het nadenken over een reactie,
terwijl hij moeite krijgt met de extreme mening van zijn
tegenstander.*

ONBEKENDE (O.C.)

God is een geestenschim die jullie bedwingt. Het is een
vervormd beeld dat jullie met touwtjes vasthoudt en als een

poppenspeler geniet Hij van het lijden dat Hij creëert. Het is alleen maar zo dat Hij bestaat, in jullie arme hoofden. Hij is niet ten onder gegaan in een strijd voor de mensheid! Maar het is wel onze taak om deze waanbeelden te overstijgen...

De camera stopt met bewegen en er volgt een stilte. Er komt even een beeld van gras dat langzaam groeit en vervolgens zien we even de man zwaar ademen, terwijl hij zich al drinkend neerzet tegen een boom tegenover zijn tegenstander.

HOOFDPERSONAGE (O.C.)

Maar waarom is het toch zo dat we onszelf boven Hem plaatsen? En wat betekent het trouwens om te bestaan? Doe je Hem niet elke keer heropleven als je over Hem praat? Geef je Hem niet met elke adem meer macht?

De camera flitst weer naar het hoofdpersonage.

HOOFDPERSONAGE

En hoe kan men toch geloven in een wereld zonder het besef van een heerser? Hoe kan het zijn dat we onszelf het beste van de wereld wanen?

De camera draait weer terug naar de andere man die weer agressief met zijn armen beweegt.

ONBEKENDE

Maar je luistert niet! Hij bestaat niet! Het dichtste dat bij zoiets komt is de regering, maar we aanbidden ze toch niet! Helemaal niet en laat me je vertellen waarom... Want ze zou zagezegd zoals God een samenleving hebben gecreëerd uit chaos. We leven in de mooiste wereld, eentje die geen verandering nodig heeft volgens haar. En zo worden we onwetend gekneed tot de orde waarnaar ze verlangt. Maar we horen te vechten! We horen te strijden! Dag na dag zouden we deze waanbeelden moeten overstijgen!

De camera zoomt langzaam in op het gezicht van de onbekende man, maar nog steeds is het te donker om iets of iemand te herkennen.

HOOFDPERSONAGE (O.C.)

Je bent kortzichtig! Je kijkt niet verder dan je gedachten! Ze maken mist in je kop!

De onbekende kijkt even snel op en de bovenkant van zijn gezicht wordt even duidelijk. Voor een seconde kunnen we het hoofdpersonage herkennen, maar dan laat hij zijn hoofd alweer zakken, terwijl hij antwoordt met zijn tanden op elkaar.

ONBEKENDE

Nee, jij bent degene die wegloopt van de waarheid! Ik ben juist degene die ziet dat door zon er nu eenmaal schaduw ontstaat. Open je ogen en zie de niet te weerleggen duisternis. Zie de narigheid!

De camera gaat weer uit het gezicht van de man en gaat dan naar een loodrechte formatie waardoor we de twee mannen tegenover elkaar zien zitten.

HOOFPERSONAGE

Maar kan Hij dan niet juist degene zijn die ons bijstaat in deze strijd tegen het donker? Kan Hij dan niet degene zijn die wolken doet verdwijnen zodat schaduw een verleden wordt?

ONBEKENDE

Open je oren eens! WIJ maken de schaduwen! Kan je niet zien dat we in onze eigen creaties onze angsten verstoppen? Wij genieten van het ontlopen van het licht. Wij willen leven in een wereld van chaos, want steeds schrijft wanorde onze geschiedenis. Kan het niet zijn dat we als mens verlangen naar chaos, naar imperfectie? Is het niet zo dat we genieten van het gevoel van verbetering? Geen perfecte wereld heeft verbetering nodig. Zo zou vooruitgang ook zijn einde kennen, mochten we volledig kunnen genieten van het heden.

HOOFPERSONAGE

En toch geloof je dat je moet genieten van het korte leven dat je is gegeven?

ONBEKENDE

Maar wie zei dat het kort moest zijn? We kunnen ons als God wanen, wanneer we dood beheersen! Wij zijn Goddelijk in ons denken!

De camera flitst naar het gezicht van het hoofdpersonage die werkelijk woedend wordt.

HOOFPERSONAGE

Nee! Degene die dood omzeilt, schrijft het einde van de mensheid! Zonder de dood vergeet men te leven!

Het hoofdpersonage sluit zijn ogen en na een korte pauze vervolgt hij nog.

HOOFPERSONAGE

Men verliest de waarde van het enige echte waardevolle...

De woorden weerklinken door de gang en er volgt een stilte. Pas na een paar seconden opent het hoofdpersonage zijn ogen weer die verbaasd en tegelijk gek ronddraaien. *De camera draait langzaam* en zo ontdekken we dat de natuur en de man verdwenen zijn. Het hoofdpersonage springt recht en begint weer met wandelen. *De camera volgt hem weer langs achteren in een track-shot.*

X (V.O.)

Tijd dwarrelde weer als een veer op de wind voorbij. Gang na gang wandelde ik door. Niets was veranderd buiten ik. Geen kras noch vuil was tevoorschijn gekomen. Ik was de onbekende in dit gebeuren. Ik was X...

De man kiest plots om op het einde van de gang rechts in te slaan en daar ziet hij plots in grote, slijmerige, slordige letters geschreven:

FAST LANGS BUITEN

VERLOREN BINNEN

De man begint weer op de muur te kloppen en probeert de letters uit te vegen, maar plots hoort hij weer het gehate gestomp en gepiep. De man begint onmiddellijk te lopen en *de camera volgt hem langs voren.*

X (V.O.)

Ze kwamen me halen. Ze moesten me te pakken krijgen... Het gepiep leek wel hun schreeuwen te zijn met hun afgrijselijke stem, afschuwelijk gekrijs in m'n ledige oren.

We zien rode puntjes verschijnen achter de man en langzaam komen ze dichterbij.

X (V.O.)

Ze grepen naar me, elke keer weer met hun lange nagels schrapend over m'n arme rug.

De man beweegt met zijn mond, alsof hij wil roepen van de pijn, maar het geluid overstemt het gestomp en gepiep niet.

X (V.O.)

Warm bloed voelde ik langzaam over m'n rug glijden, maar het bracht geen rust. Het geschreeuw stopte niet en voor de seconde dat het stil werd, vroeg ik me af of ik het niet was die het uitgilde?

Zijn ogen staan wijd open, angst weerspiegelend, terwijl de rode puntjes steeds dichterbij komen. Hij kiest zonder logica welke gang hij inloopt.

X (V.O.)

Als een vastberaden soldaat had ik zelfs geen rust kunnen vinden tussen de kogels rond m'n kop. Ik voelde de kogels me nauwelijks missen. Ze zouden door me moeten vliegen, terwijl ik niet meer dan lucht zou moeten zijn...

Plots komt de man op een intersectie, maar in de plaats van een richting te kiezen, stopt hij met lopen. Hij plaatst zijn handen tegen de muur, sluit zijn ogen en de camera kijkt van tussen zijn armen. De man ademt zwaar en het gepiep dooft uit.

X (V.O.)

Geen heilig licht mocht zijn weg vinden tot m'n netvlies. Geen schim die me angst aanjoeg, mocht in me opkomen. Ik wilde m'n omgeving negeren, vergeten, achterlaten. Ik wilde er alles voor geven, mocht God me horen bidden.

De man zakt door zijn benen en een traan glijdt langs zijn wang. De camera blijft hangen en we kijken langs boven naar beneden.

X (V.O.)

Het beton onttrok alle warmte van m'n lichaam, als een gruwel zoog het m'n ziel uit me. Ik kon alleen maar hopen dat het m'n angst meenam.

De man kijkt achter zich na nog een paar keer zwaar adem te halen, maar de camera beweegt nog niet mee.

X (V.O.)

Was het hun eenduidige adem die me had doen omdraaien? Met elke bries, kwam er weer een haar overeind.

De camera kantelt ondertussen rustig naar boven en we ontdekken de gang voor ons waar een grote groep van de wezens klaarstaan, maar we zien alleen maar de rode puntjes. Allemaal kijken ze naar de arme man, naar de camera. De camera flitst naar het gezicht van de arme man die zich omdraait en zich neerzet met zijn rug tegen de muur, terwijl hij zijn ogen weer sluit.

X (V.O.)

M'n hart leek wel uit m'n borstkas te komen. Ik kon alleen maar wensen dat het mijn gevoel meenam. Ik wilde dat m'n hart me achterliet. Ik wilde hem bevelen mijn gevoelens te

verwerpen, ik wilde hem smeken om me te verlaten, om me rust te geven, om me voor één keer te helpen...

De man begint plots te fluisteren tegen zichzelf, precies om zichzelf te overhalen om te vechten.

HOOFPERSONAGE

Ik kan hier niet verdwijnen. Ik mag mezelf niet verliezen. Ik wil niet opgeven en mensen in de steek laten. Ik wil vooral mezelf dit niet aandoen...

De man kijkt plots op en begint te roepen.

HOOFPERSONAGE

Ik moet het waard zijn om te redden! Ik ben geen verloren mens! Help mij! Laat me gered worden! Alsjeblieft!

De camera flitst naar de gang en *langzaam* beweegt ze naar voren tussen de rode puntjes die uit elkaar gaan om een pad te creëren. Plots staan er twee rode punten die niet aan de kant gaan, maar juist traag richting de camera wandelen. De camera laat hem voorbijwandelen en volgt hem vervolgens langs achteren richting de man. De camera flitst naar de man die bang naar beneden kijkt, terwijl angstzweet over zijn voorhoofd glijdt. En we horen harde stappen naderen. Ook de omgeving van de man wordt langzaam donkerder en donkerder.

X (V.O.)

Zoals de golven van een woeste zee, schepen volledig onder controle hebben, had de angst m'n volledige lichaam in bedwang. En met elke stap werd de zee woester, trachtend m'n boot te kapseizen. Ik was de kapitein die nutteloos stond te beven van de kracht, van de pure overmacht van het onbepaalde dat me naderde.

De voetstappen stoppen plots en het donker hangt nu echt rond de man die niet naar boven durft te kijken. Hij sluit zijn ogen.

X (V.O.)

Ik durfde niet kijken. Koppig weigerde ik te luisteren. Ik probeerde de kloppende golven te negeren.

Plots klinkt er een heel luide kreet door de gang, maar het is werkelijk onverstaanbaar en gepiep volgt.

X (V.O.)

Het kwam vanboven me, maar zelfs de beste soldaat had geen order kunnen uitvoeren. Mochten het gebeden zijn geweest, had

zelfs geen God het kunnen aanhoren. Niets menselijk was te
verstaan...

Plots volgt de rest van de groep het voorbeeld, maar zij laten
het nog erger klinken. Weeral volgt gepiep.

X (V.O.)

Het leek allemaal gekrijs, als geschreeuw uit pure waanzin. De
gekheid leek ook mij te beïnvloeden, als een ziekte
verspreidend.

De man durft plots om langzaam zijn hoofd naar boven te
kantelen. Heel traag...

X (V.O.)

Het doel leek me plots zo duidelijk. Was hij het niet die riep
voor mijn aandacht? Kon hij dan niet degene zijn die me zou
helpen mijn weg te vinden? Zou het onmogelijk zijn voor een
onmens om een mens te helpen.

Gehijg wordt luider en luider, terwijl hij nog steeds moet
vechten om te durven kijken. Tot er plots onverstaanbare
woorden klinken, weeral gebrabbel, maar deze keer geen
geschreeuw. We zien snel nog de vurige ogen en het openen van
zijn mond met honderden, vlijmscherpe messen, maar dan wordt
het beeld zwart en is er geen geluid meer te horen.

CUT TO BLACK TO:

INT. PSYCHIATERKAMER - ONBEKEND

De man ademt luid in, maar het beeld is nog steeds zwart.

X (V.O.)

Ik wilde m'n hoofd niet laten afleiden door het
onbegrijpelijke, maar... Alles leek plots m'n eigen fout. Alles...
En niet omdat je maar naar één iemand kan wijzen, wanneer je
alleen bent! Ik had alles willen achterlaten voor vooruitgang.
Ben ik daardoor iemand geworden die zichzelf eindelijk levend
moet terugvinden in de toekomst?

De man ademt nog eens zwaar in en uit, in en uit. Het beeld
blijft zwart.

X (V.O.)

De dood had me moeten vinden, leunend tegen een muurtje met
het licht van de maan strelend over m'n witte voorhoofd en met
m'n lange, zwarte haren vliegend op de zachte avondbries. Het
koude had me moeten omarmen, als een oude vriend me bevrijding
gunnend...

De man ademt nog eens zwaar in en uit.

X (V.O.)

Nu lag ik hier verloren, verslagen, lam in een wit bed. M'n ogen gesloten, geen lichtstraal aanschouwend. M'n oren verstoten, geen geluid opvangend. M'n neusgaten gesloten, geen geur bespeurend. Niets bewegend...

De man ademt nog eens in.

X (V.O.)

Wit... Het tegenovergestelde van het niets, maar ik lag als een nietsnut. De tint van vrede, maar geen vrede leek me te vinden. Woest was de oorlog die in me plaatsvond, onzichtbaar, maar bestaand, levend en moordend...

De man ademt uit.

X (V.O.)

Gruwelijk waren de strijden die me keer op keer raakten. Beelden leken over me te kruipen en ze konden me onverklaarbare rillingen geven, maar... Niets voelde ik. Gevoelloos kon ik me vrij wanen. Als een vis kon ik me laten begeleiden door het zachte water, als een druppel kon ik vertrouwen hebben in de levende wetten van de natuur.

De man ademt weer diep in.

X (V.O.)

Geen behoefte was er om m'n ogen te openen. Geen angst beheerste me. Voor de eerste keer voelde ik me onvervaard. Geen schrik voor mens noch onmens.

Er flitst plots een spuit op het zwarte scherm die in de man zijn been wordt gestoken door een zwart hand. Het beeld vervaagd onmiddellijk weer tot het weer volledig zwart is.

X (V.O.)

Ondankbaar had ik hem misschien ontvangen, maar dankbaar lag ik hier nu. Verdoofd kon ik me eindelijk ontspannen. Verlicht kon ik mezelf misschien eindelijk beginnen waarderen...

De man ademt nog eens luid in en uit tot plots het beeld tot leven komt. Er verschijnt een kamer met het hoofdpersonage op het bed in het midden van de kamer, maar ook met zichzelf boven zijn eigen lichaam zwevend, als een soort geest. De muren van de kamer zijn volledig zwart en onzichtbaar. Een simpele lamp hangt boven het bed. De witte lakens veranderen plots in gele lakens.

X (V.O.)

Daar lag ik dan. Onbewogen. Ik staarde naar m'n levenloos gezicht alsof het een miezerige onderdaan was die voor me lag.

Ik keek naar hem, hem beoordeelend, hem beschuldigend, hem lasten opleggend... De kleur van wijsheid en kracht omringde hem, maar hij moest zich een idioot in een gekke wereld voelen. Slap en versleten lagen z'n ledematen in het zachte. Hij was z'n lichaam ondankbaar voor de vele levensjaren. Met elke hartslag vernielde hij z'n heilige tempel zonder het echt te weten...

De camera komt even dichterbij het liggende lichaam om dan naar het gezicht te gaan van de zwevende die ondertussen zijn ogen even heeft gesloten.

X (V.O.)

Weer een herinnering en ze verving onmiddellijk de stroom van vrijheid die net door m'n aderen had gestroomd, ingespoten door de helpers... Waren het de helpers geweest die me geholpen hadden? Of waren zij juist de oorzaak van mijn lijden? Kon het zijn dat ik onschuldig was?

De camera gaat weer naar het liggende lichaam dat begint te rillen. De lakens van het bed veranderen constant van kleur, maar we hebben er geen aandacht meer voor.

X (V.O.)

De man was achtergelaten in deze donkere kamer, terwijl zijn gedachten hem overvielen, zijn verlangens als dieven stalen, zijn gevoelens als moordenaars ontnamen. Maar blij moest hij zijn met de moordenaars. Gevoelens maken ons dan menselijk, hij wilde ze niet! Geen mens wilde hij zijn, maar hij wilde vrijheid. hij wilde kennis!

De zwevende begint rond het lichaam te bewegen, niet echt wetend wat te doen.

X (V.O.)

Er was geen beginnen aan het zoeken naar oplossingen door de mist van angst rond hem. Z'n hoofd was nog steeds verloren.

Concentreren was onmogelijk. Hopeloos bleef hij daar zo stilliggen, als een dode zijn lot aanvaardend, maar wel wetend dat een stervende geen vrede kan nemen met het onvermijdelijke... De deur openen voor het helse geklop van de eeuwige, had hij niet kunnen doen. En gevallen voor de verboden vrucht vond hij zichzelf nu verslagen terug. Onwetend was hij geweest, want soms is een prachtige vrucht niet meer dan een harde pit met een mooi omhulsel... Hij had het

tijdelijke nog niet willen inruilen voor het eeuwige. Was hij daar nu dan wel klaar voor?

De camera begint ook rond het lichaam te draaien, terwijl in de hoeken van de kamer er kleuren langzaamaan beginnen spelen in het donker.

X (V.O.)

Kon verloren zijn op Aarde wel degelijk erger zijn dan gevonden zijn in de hel?

Op het einde van elke vraag is er een soort gekraak en flitst de camera even naar een krak in de muur en plafond. De zwevende heeft zijn ogen ondertussen terug gesloten en zijn hoofd naar beneden gekanteld, alsof er een dode voor hem ligt. *De camera stopt tegenover de zwevende met draaien en gaat langzaamaan dichterbij naar zijn gezicht met de flitsen ertussen.*

X (V.O.)

Was het de dood zelf die de kamer binnenkwam door m'n gedachten en met zich zijn zeis droeg? Kon hij zich als heerser van de Aarde wanen? Zichzelf steeds afvragend wie hij eerst wil verscheuren, wiens bloed hij als eerste wil laten vloeien over zijn eeuwige wapen, wiens slappe ledematen hij wil achterlaten, wiens levenloze ogen hij wil aanstaren. Hij had de arme man proberen verscheuren, breken, vernederen, maar hij had hem kunnen ontlopen. Nu niet meer... Was hij klaar om de eeuwige jager hem te laten wreken? Hij was niet meer gezegend om onschuldig over de wereld te lopen, want het waren zijn daden die net zoals zijn dromen nooit zonder gevolgen waren. Was de man voorbestemd om te verdrinken in zijn eigen miserie, als een kleine mier in de jammerende regen?

De camera stopt even met bewegen en er heerst een stilte, terwijl we naar zijn gezicht kijken. Een traan glijdt over zijn wang.

X (V.O.)

Als een kind wilde hij wegrekken van zijn problemen. Als een jong verlangde hij naar verzorging, maar verlaten lag hij daar. Hier... Geen haar verschoven.

De zwevende opent bruusk zijn ogen en hij staart als een gek voor zich.

X (V.O.)

Een lijk lag voor me.

De camera flitst naar een beeld over het hoofd van de zwevende naar het bed. Rood zijn de lakens ondertussen en bleekwit ziet de man eruit.

X (V.O.)

Bloed. Vers vergoten, net uit het lijk gelopen. Geen schrik was te voelen in de kamer. Het was geen moment van pijn noch lijden. Macht straalde het bloed uit, maar machteloos lag het lichaam erbij.

Het is even stil, terwijl de camera langzaamaan richting het lijk beweegt.

X (V.O.)

Een stilte viel over de kamer en leek alles te bedwingen. Hij was het die verlangen opwekte, maar ook hij was het die alles tegenhield, alles vastbond met ijzeren boeien. De kamer leek de arme man te verteren, hem op te lossen als een probleem in een wiskundevraag. Nog steeds was hij X, de enige onbekende, met zijn identiteit naderend, maar tegelijk nog zo ver weg.

Als een lijkschouwer was onderzoeken onnodig. Kleuren leken als gebroken licht zijn eigen weg te zoeken doorheen de kamer.

Ze bedekten de ogen en probeerden af te leiden, terwijl langzaamaan het lijk uit de kamer verdween.

De camera draait zich om en de zwevende kruipt op de tafel die de plaats van het bed had ingenomen en hij begint als een kind te springen, terwijl de camera langzaamaan achteruitgaat. De muren en plafond worden nog steeds bespeeld door levendige kleuren.

X (V.O.)

Een bijtend gevoel kroop over de kamer. Was het niet macht die verkondigd werd door de zelfgemaakte keuze? Was het niet kracht die hem gedreven had te overkomen? Blind trachtte ik het te begrijpen en ontziend ben ik nog steeds.

Een geluid van vallende druppels bloed wordt steeds luider en luider doorheen de kamer tot de man plots begint te roepen. De kleuren bereiken een hoogtepunt van kunst, symfonie en vrede.

X (V.O.)

Realiteit was onaanvaardbaar en onverstaanbaar. M'n leven ontvluchtend probeerde ik alles, terwijl het pijnlijke gevoel van de werkelijkheid terugkeerde.

Plots opent een deur zich en *de camera draait zich naar de deur* en de man stopt met roepen. Door een dikke rook zien we vier rode puntjes. De camera staat weer op het gezicht van de

man die ondertussen zijn normale vorm weer heeft aangenomen en ze komt langzaam dichterbij. De man ligt vastgebonden aan het bed en met zijn hoofd gekanteld kijkt hij naar de puntjes. Een soort prop zit in zijn mond, terwijl hij probeert te roepen.

CUT TO BLACK TO:

INT. RECESSKAMER - ONBEKEND

Het beeld komt terug tot leven en de camera kijkt naar een fel licht. *Langzaam kantelt de camera naar beneden* en we zien daar het hoofdpersonage achter een tafel zitten, volledig in pak. Zijn haar is al wat terug gegroeid en hij heeft een strak baardje. Hij toont geen teken van angst

TOLK (O.C.)

Het is vandaag dat je wordt vrijgelaten in de wereld. Na dagen en nachten je te hebben zien evolueren tot de nieuwe man die nu voor ons zit, kunnen we alleen maar concluderen dat je er klaar voor bent...

De camera kantelt verder door en ondersteboven kijken we nu naar de rode ogen, maar de lange lijven zijn niet meer eng. Er is veel licht in de kamer en de wezens lijken geen probleem meer te vormen voor het hoofdpersonage.

TOLK

Met grote trots kunnen we zeggen dat je veranderd bent naar een nieuw mens, iemand die klaar is om een vernieuwde wereld te betreden, iemand die geen schrijntje angst meer voelt voor het onbekende. Je bent klaar om zelf te ontdekken!

De camera flitst naar het gezicht van het hoofdpersonage en zoomt langzaam in.

TOLK (O.C.)

Een gloednieuwe wereld ligt aan je voeten. Ze hangt voor je ogen, klaar om te grijpen. Geen grotere vrijheid komt eraan te pas! Het is na een heropleving, dat je jezelf kan terugvinden als een nieuwe jij...

Het beeld komt uit het gezicht van het hoofdpersonage en een nieuwe achtergrond komt tevoorschijn. De man wandelt door een nieuwe stad, volledig veranderd tegenover zijn herinneringen. Hij heeft een chic pak aan. *De camera blijft achteruitgaan, zodat heel zijn lichaam zichtbaar wordt.* Hij heeft het boek nog onder zijn armen en hij wandelt zonder zelfvertrouwen. Het is donker buiten, geen zon valt te zien door al het grijs rondom de stad, alsof de lucht vervuild is. Rond hem wandelen

de wezens massaal rond en de man kantelt zijn hoofd een beetje naar beneden.

X (V.O.)

Alles was veranderd... Geen steen was meer hetzelfde als ik me kon herinneren. En ik kon me ondertussen weer alles herinneren...

De man kijkt weer even rond, maar laat al snel zijn gezicht weer hangen. *En langzaamaan verdwijnt de camera op de wind, steeds verder en verder weg van de man.*

SMOOTH CUT TO:

EXT. THUIS - DAG

De camera komt aan bij een huisje buiten de stadskern. Het ligt afgelegen en er is veel groen te zien. In vergelijking met de gebouwen en huizen van in de stad, is dit veel kleiner en knusser. De man zit op een bankje in zijn tuin en *de camera komt langzaamaan dichterbij hem*. Met het boek naast zich zit hij te kijken naar de wolken in de lucht. Het is allemaal één groot vlak grijs, geen enkele variatie is te zien. Zo heerst er even rust...

CUT TO:

INT. THUIS - DAG

De man staat in de deuropening van zijn living die exact hetzelfde is als die van in zijn droom. Hij kijkt rond en wandelt rustig naar een kast waar een platendraaier staat. Er ligt al een plaat op en het is hetzelfde liedje als in zijn droom. Hij zet zich neer in zijn zetel en op het glazen tafeltje voor zich ligt het boek. De man sluit even zijn ogen, maar neemt dan het boek weer vast en opent het op de eerste pagina.

VOOR ZIJ DIE MOETEN WETEN

Hij bladert, maar niet al te ver. Hij weet welke pagina hij zoekt en hij vindt het snel. Hij stopt met bladeren en kijkt even naar de pagina.

X (V.O.)

Geweldig was het gevoel van liefde vandaag. Ogen zo mooi en een geest zo openlijk.

De man sluit zijn ogen en het beeld wordt langzaamaan zwart.

X (V.O.)

Het leek wel als de lucht in de kamer rond ons te hangen. Het overwelmde me meteen. Een onbekend gevoel maakte zich meester van me...

FADE IN FROM BLACK:

INT. THUIS - AVOND

De camera staat in het gezicht van het hoofdpersonage die zijn ogen opent. *De camera draait* en we zien een koppel dansen op hetzelfde liedje. We herkennen het hoofdpersonage en zijn vrouw. Liefde hangt als het ware in de lucht. De camera toont even een bovenaanzicht en we zien echt een soort connectie tussen de twee. Dan kijken de twee even naar elkaar en kussen ze liefdevol.

CUT TO:

INT. THUIS - DAG

Het hoofdpersonage opent zijn ogen weer en er glijdt een traan over zijn wang en hij veegt hem weg. Hij gooit het boek weer op de tafel en staat recht. Hij draait zich naar het raam en kijkt even naar buiten. De camera blijft staan en *het beeld volgt de man die naar het raam wandelt*. Vervolgens flitst de camera naar zijn gezicht en zijn ogen zijn nog waterig. *De camera draait even rond zijn hoofd* en we zien even een schim van een meisje spelen in de tuin, maar ze verdwijnt weer na even te lachen naar haar vader. *De camera draait weer verder* en we zien dat er nog een traan over zijn wang glijdt die hij moet afvegen.

SMOOTH CUT TO:

INT. THUIS - NAMIDDAG

Er schijnt minder licht op het gezicht van de man, maar we zien duidelijk nog sporen van vele tranen over zijn gezicht. Er is een soort geruis op de achtergrond te horen door de platendraaier. De man draait zich om en kijkt even naar de lege living. Teleurstelling en droefheid zijn af te lezen van zijn gezicht. Hij wandelt terug naar de platendraaier en zet het liedje nog eens op. De camera toont hem in de verte. Vervolgens wandelt hij naar een klein bureautje en neemt hij een groot pakpapier en een ouderwetse pen vast. Hij staart even voor zich uit, precies denkend waar hij moet beginnen met schrijven en *de camera wandelt langzaam naar hem toe*. Vervolgens zet de man zijn pen op het papier en schrijft hij:

VOOR ZIJ DIE HET WILLEN WETEN

En we zien hem voortschrijven en pagina na pagina vol met inkt slaagt hij om tot hij weer even stopt. Het liedje heeft hij steeds opnieuw opgezet en nu is het de laatste keer dat hij rechtstaat en naar de kast wandelt.

X (V.O.)

Met de maan hoog boven me, of met de zon laag brandend in m'n nek zal ik springen. Het koude zal me omarmen, als een oude vriend me eindelijk bevrijding gunnend.

CUT TO:

EXT. GRASVELD - NACHT

De camera volgt blote voeten door hoog gras en langzaam gaat de camera omhoog naar het gezicht.

X (V.O.)

Met het gras strelend onder m'n voeten, of met het zand stekend in m'n tenen zal ik wandelen.

We zien dat de man papieren in zijn hand vasthoudt, terwijl hij wandelt.

X (V.O.)

M'n tranen zullen blinken in het licht dat m'n gelaat eindelijk bereikt.

De man gooit even zijn armen omhoog en we zien dat hij een losse nachtjapon aanheeft, geen chic pak meer.

X (V.O.)

Hoe kan alles plots toch zo slecht worden... Alles waar ik ooit voor wilde leven, is plots alles geworden waarvoor ik wil sterven...

CUT TO:

INT. THUIS - NAMIDDAG

De man zit volop te schrijven.

X (V.O.)

Het is geen waanzin dat me leidt...

De man kijkt even op, maar begint dan weer te schrijven.

X (V.O.)

Het is een verlangen, een gedachte, een herinnering die me doet dromen. Net zoals de golven van de woeste zee, heeft het mijn schip volledig in bedwang.

CUT TO:

EXT. STRAND - VALAVOND

De zon brandt op het gelaat van de man. *De camera vliegt boven de man en volgt hem.* Tot in de verste verte zien we niets anders dan zand en zon, zo helder als het maar kan zijn.

X (V.O.)

M'n hart was verscheurd en gekneet tot het jammerende wezen dat ik was geworden. Ik liet me leiden door angst voor het onbekende. Ik wilde verloren lopen in mijn eigen ongeloof. Ik wenste om mijn gevoelens te negeren...

CUT TO:

INT. THUIS - NAMIDDAG

De man schrijft voort en de camera kijkt naar zijn rug. Een grote hoop papieren ligt naast hem.

X (V.O.)

Elke beslissing, elke richting, elke adem die we nemen, heeft een effect op de rest van ons leven, hoelang dat ook maar zou wezen... Alles start bij onszelf, maar jammer genoeg zien we ook alleen maar wat we willen zien...

CUT TO:

EXT. GRASVELD - NACHT

De camera volgt de man nog steeds langs achter en gaat nog steeds langzaam omhoog. Ze hangt ondertussen bij zijn onderrug.

X (V.O.)

We eindigen uiteindelijk toch allemaal als woorden op een blad papier. Zo worden helden en schurken geboren. En hoewel ik dit schrijf, kan ik toegeven dat ik een schurk was voor m'n omgeving. Ik kan eindelijk zien dat ik moordend was door m'n blinde ogen. Ik trachtte zwart van wit te onderscheiden, maar geen leven bestaat zo...

CUT TO:

EXT. ZAND - VALAVOND

De camera volgt de man nog steeds vliegend en de man begint aan een soort klim van een helling.

X (V.O.)

We horen geen lijnen te zien. De kleuren gaan als levens in elkaar over. Zonder goedkeuring beïnvloeden naamlozen ons leven. Met elke ontmoeting vernielen ze een stuk van je persoonlijk geloof om je te vormen naar hun beeld. Ze laten je besef van onwetendheid groeien door hun handelen, maar nooit denken we over het effect dat we hebben op anderen. We zien alleen maar vuil op proper, onvolledig tegenover bepaald... Onbepaald is er vrijheid die vermoord wordt door zij die je aanspreken, toespreken en bespreken...

CUT TO:

INT. THUIS - NAMIDDAG

De man kijkt weer even op en kijkt naar de grijze wolken door zijn raam.

X (V.O.)

Het blijkt dat mijn vrijheid schuilt in een egoïstische beslissing... Geen onvoorwaardelijke liefde heb ik zelf mogen delen. Hoop en dromen bleken het mes te zijn dat me verwondde... Ze zeggen ons dat we moeten dromen, maar de slaap irriteert me. Het is de slaap die zorgt voor nachtmerries zoals deze. Wat moet ik doen in een nieuwe wereld die me niet nodig heeft? Wat wordt er van mij verwacht, als ik mijn herinneringen niet achter kan laten...

CUT TO:

EXT. GRASVELD - NACHT

De man staat stil aan een klif. Een rivier kabbelt onder hem en hij staat stil, kijkend naar de maan en sterren, duidelijk is de Poolster terug te herkennen.

CUT TO:

EXT. ZAND - VALAVOND

De man komt aan bij een klif. Een zee ligt voor hem en hij wacht, kijkend naar de reflectie van de zon in het water. Een paar grote boten zijn aan de horizon te zien.

X (V.O.)

Ik zal zo zeker zijn van mezelf ... De tijden van zware golven zijn gepasseerd. De momenten dat mijn boot kapseide liggen achter mij... Ik sta hier niet meer bevend voor een overmacht. Ik vrees geen onderdompeling meer in het eeuwige blauwe. Geen vertrouwen moet ik meer hebben in dit lange leven...

De camera begint rond de man te draaien en zijn ogen zijn gesloten. Hij spreidt zijn armen en de wind waait door zijn haren.

CUT TO:

INT. THUIS - NAMIDDAG

De man staat ondertussen recht en staart naar buiten en hoewel het slecht weer is, heerst er een soort gloed over zijn gezicht. De camera toont zijn rug.

X (V.O.)

Het zal goed zijn. Het had altijd zo moeten zijn... Geen zonde is er in een zelfmoord. Het is wellicht het dapperst om weg te lopen van onze eigen wereld, gecreëerd uit onze eigen fantasieën. Misschien moet je wel gek zijn om de realiteit aan te kunnen...

CUT TO:

EXT. GRASVELD - NACHT

De camera staat op het gezicht van de man met zijn ogen gesloten en bevrijdende tranen glijden over zijn wang. *De camera draait rond hem* en de man heeft ook hier zijn armen gespreid. Er gaat ook een wind door zijn haren.

X (V.O.)

Nooit was ik een kind dat God wilde, maar als een bastaard mocht ik bestaan... Wel, laat het zo zijn dan!

CUT TO:

INT. THUIS - NAMIDDAG

De camera staat op het gezicht van de man en hij heeft zijn ogen gesloten.

X (V.O.)

Het zal met de maan hoog boven me, of met de zon laag brandend in m'n nek zijn, dat ik spring. Ik zal eindelijk de sprong wagen uit een wereld die nooit voor mijn ogen gemaakt is.

CUT TO:

EXT. GRASVELD - NACHT

De man laat zich naar voren vallen en gooit zijn papieren weg.

SMOOTH CUT TO:

EXT. ZAND - VALAVOND

De camera draait rond de man, terwijl hij traag valt. Zijn papieren wapperen boven hem.

CUT TO:

INT. THUIS - NAMIDDAG

Er komt een glimlach op zijn gezicht.

CUT TO:

EXT. GRASVELD - NACHT

De man blijft vallen en *de camera blijft rond hem draaien.*

X (V.O.)

Ik zal eindelijk komen...

CUT TO:

EXT. ZAND - VALAVOND

De camera staat gelijk met het waterpeil en de man valt in het water.

SMOOTH CUT TO:

EXT. GRASVELD - NACHT

De camera staat op het gezicht van de man en een lichte, verlorene glimlach is zichtbaar, terwijl zijn lichaam langzaam wegzinkt in het diepe.

SMOOTH CUT TO:

EXT. ZAND - VALAVOND

De camera blijft op dezelfde plaats onder water en het lichaam van de man verdwijnt verder in het diepe...

FADE OUT TO BLACK:

THE END

POST CREDIT SCENE

FADE IN FROM BLACK:

EXT. ZAND/GRASVELD - OCHTEND

De camera toont één van de papieren die op het water drijft. Plots neemt een wezen het papiertje uit het water en we zien dat er een ander wezen achter hem staat.

WEZEN 1

Noteer: 'project 3012-XEF174 ook mislukt'

Het wezen laat het blad papier los en *samen met het blad*
vliegt de camera weg op de wind.

CUT TO BLACK

JANIS GOETHALS